

TEMA: UPPLEVELSE

MARIE ALMQVIST

månadens konstnär Salumus konstportal aug 2005

”Usch den gillar jag inte. Det ser ut som en kall mörk källare full med vatten” sa en kvinna som besökte en av Marie Almqvists utställningar. En ruggig källare, råkall av mörk fukt. En vecka senare stod samma kvinna åter framför samma tavla och brast förtjust ut ”Den här tycker jag bäst om. Det är så härligt ljus i den. Den såg jag inte i förra veckan när jag var här.” Vi ser det vi verkligen vill se eller det man fokuserar på, precis som i livet, menar Marie.

I Maries verk fångas ljuset, kämpar och väller fram ur öppningar, gluggar, ur en annan värld. Skavda, barkbruna och livsmärkta känslorum. Så upplever jag dem. En kamp mellan mörkrets ljus och ljusets mörker. För utan varandra kan de inte dansa. Marie finner svaren i taoismen. Målningarnas fönster, dörrar eller öppningar, där vi ser ljuset flöda, skulle vara obrukbara utan tomrummet de skapar.

”Det handlar om att förstå betydelsen av det som inte syns”

Förstå betydelsen av det som inte syns. Så enkelt. Så svårt. Maries tankar fortplantar sig och för ett ögonblick tror jag att jag förstår. Håller insikten i handen. Upplevelsen av det som existerar utan att kunna mätas, vägas eller beskådas. En förnimmelse av något bortom det materiella, bortom verkligheten. Det som verkligheten vi lever i inte kunde vara förutan.

Kanske är det i upplevelsen av nuet, här, precis i denna stund, som tomrummet föds. Man är välkommen att kliva in i Maries verk eller att bara stå kvar och se det vackra i de rostpatinerade rummens kulisser.

Varför denna kärlek till det nötta och skavda? frågar jag Marie.

”Jag ser en historia (bakom) runt föremålet. På något sätt blir tinget mer än vad det ser ut att vara”.

Räta vinklar och perfekt symmetri uppfattar Marie som opersonligt, men lägger snabbt till att det kanske är något som hon skulle behöva mer av? Att Marie känner starkt för balansen mellan livets motpoler löper likt en röd tråd genom hennes svar och genom hennes konst. Att kunna se det sköna också i det hemska, förstörda och trasiga är en styrka. Vi får alla vår dagliga dos av katastrofbilder och lidande serverade i tidningar, på nätet och på tv. Marie har fascinerats av att hon i ögonvrån sett något vackert som sedan visat sig vara fasanfulla bilder från bränder, bombanfall eller översvämningar. En flyktig upplevelse av något vackert som snabbt förbytt till en bild fylld av hemskheter.

”Mina målningar kanske är tvärtom och kan se mörka ut vid ett första ögonkast men sedan ser man ljuset. I det verkliga livet kan allt ibland kännas mörkt men det finns alltid en ljusglimt i allting trots att man inte ser det med en gång.”

Ljus i mörker, mörker i ljus. De är beroende av och attraherar varandra, menar Marie. Tillsammans skapar de en harmoni men tagna var för sig är de båda destruktiva, tror Marie.

När jag stannar upp, fångad av Maries bilder, infin- ner sig ett lugn. Upplevelsen av att visarna på klockan vandrar troget runt en och samma eviga sekundtimme. Tiden har inte stannat, den går inte ifrån mig utan låter mig bara vila i stunden. Maries förhoppning är att konsten kan få oss att stanna upp. För att uppleva nuet. Det lyckas hon med.

”När jag är i ateljén är jag alltid i nuet, på rätt väg. Tao kan översättas med ordet vägen. Det är sant att det är svårt att leva efter att ”Vägen är målet” men det är bra att tänka på det så att man blir mer närvarande i nuet, inte bara leva för hur det ska bli i framtiden. Det är bra att ha ett mål att vandra mot i livet, men målet måste inte vara fast utan kan förändras med tiden.”

Människan mår bra av att gå framåt i livet utan förväntningar och fokusera på att må bra i stunden, menar Marie. ”Den som vågar släppa på

sina förväntningar ska gynnas av tillvarons meka- nismer enligt Tao” förklarar hon. Det är svårt att släppa taget om ens förväntningar, förhoppningar om framtiden, men samtidigt kan många av oss instämma i att det klokaste vi kan göra är att uppskatta livet som det faktiskt är, så som det visar upp sig nu. Varken jag eller någon jag känner lever imorgon, alla lever idag och ändå har vi våra blickar riktade mot morgondagen. Motsägelsefullt. Maries målningar berättar varje gång något hon inte visste om sig själv.

”Jag har fått svar på många av mina livsfrågor genom att meditera över någon av mina målningar. Färgerna jag använder är uttryck för olika känslor men jag har upptäckt att jag oftast inte målar med färger som uttrycker en viss känsla som jag har just då utan med färger som symboliserar något jag saknar just när jag använder vissa färger.”

”...mysterier och manifestationer
stiger upp ur samma källa
denna källa kallas mörker”

Utdrag ur Tao-Te-Ching

Den som tittar närmare på Maries målningar upptäcker ofta efter ett tag en anad trappa i bilden. En symbol hon ofta åter- kommer till.

”Trappan kan ta oss till målet, steg för steg. Varje trappsteg är ett steg närmare. Trappstegen är inte alltid lätta att ta sig upp för, men det går. Det man vill det kan man.”

Marie har nyligen tagit ett nytt steg på sin konstnärliga trappa och börjat skapa verk i betong. Ett material som ställer krav på planering i förväg och knappast låter sig omarbetas efteråt. Hinder som blir möjligheter i Maries händer. Det dröjer nog inte länge förrän vi får se hur ljus, tomhet och tao sprudlar till liv i betonglyster.

Text: Magnus Franzén

